

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklēsiastikē Istoria

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

VIII. De Collectis nocturnorum Hymnorum, tam Arianorum, quam Homousianorum, & de pugna in illis facta: Et quòd cantus Antiphonarum ab Ignatio Deifero est institutus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

δρεανλὺ δόξαν σιωπθῆντες ἦδ' οὐ καὶ τῷτο A
ἵπποιον κ' τὸ πλεῖστον μέρθ' τῆς νυκτός·
ὑπὸ ᾧ ὄρεθρον, τὰ τοιαῦτα ἀνύφωνα λέγον-
τες, διὰ μέσης τ' πόλεως ἐξήσαντων πυλῶν,
καὶ οὗ τούτους ἐνθα σιωπῆγον καλεάμεσανον·
ἐπεὶ ᾧ ἐρεθισμῶς κ' τῷ τὸ ὁμοῖον φρε-
νῶν λέγοντες οὐκ ἐπαύοντο· πολλὰ
πὶ γδ καὶ τοιαύτῳ ὡδ' ἔλεγον, πῆ εἰ-
σὶν οἱ λέγοντες τὰ τρία μίαν διώμιν· τό-
τε δὴ καὶ Ἰωάννης ἐυλαθεῖς μήτις τῶν
ἀπλῶν ὑπὸ τῷ τοῖστων ὡδ' ἄφελ-
κιδῇ τῆς ἐκκλησίας, ἀνύθησιν αὐτοῖς
οὗ τῶ ἰδὲ λαῷ, ὅπως ἀν καὶ αὐτοὶ ταῖς B
νυκτεριναῖς ὑμολογίαις χολάζοντες, ἀ-
μαρῶσιν μὲν τῷ ἐκείνων πρὸς τὰς
παρὰ, βεβαίως δὲ οὗ οἰκίαις πρὸς τὴν
ἐκείνων πῶν ἐργάζονται· ἀλλ' ὁ μὲν σκο-
πὸς Ἰωάννης ἐδόκει εἶναι χρηστός· σὺ ταρ-
χὴ ᾧ καὶ κινδυνῶς τὸ τέλθ' ἐδέξατο· ὡς
γδ λαμπρότεροι οἱ τῶ ὁμοῖοις ὕμνοι ἐν
ταῖς νυκτεριναῖς ὑμολογίαις ἐδείκνυντο·
ἐπὶ νύκτω γδ παρ' αὐτῶν σαυροῖ δρυνοῖ,
φύροντες φῶτα ἐκ τῶν κηρίων λαμπάδων,
τῆς βασιλίδ' ἐνδοξίας παρεχάσης τῷ
ἐκ αὐτὰ δαπάνῳ· πῶν ὄντες οἱ δρεα-
νῶντες, καὶ ζηλοτυπία ληθῆντες, ἀμύ-
ναι τε καὶ συμπληγάδας ἐπεχείρουν
ποιεῖν· ἐπὶ γδ ἐκ τῆς παραλαβῆς διω-
ξίας, ἐνθεροὶ τε πρὸς μάχην ἦσαν, καὶ
κατεφρόνουν αὐτῶν· μὴ μελλήσαντες ἂν, ἐν
μῇ τῶ νυκτὶ συγκρούσιν καὶ βάλλῃ· μὲν
μὲν μὲν μετὰ βρίσων ὁ τῆς βασιλίδ' ἐ-
κείνῃ, συγκρουῶν τότε οὗ ὕμνωδ' ἀ-
πὸ τῶν ᾧ καὶ πινεῖς λαῷ, ἐξ ἀμφοτέρων
τῶν μερῶν· ὅς οἱ κινήσεις ὁ βασιλεὺς, διε-
κώσσε οὗ δρεανῶν τὰς ὑμολογίας ἐν
τῷ δημοσίῳ ποιεῖν· καὶ τὰ μὲν λεγόμενα, τοι-
αῦτα ἡ λεκίον· ᾧ ὅθεν τὴν δρχὴν ἔλαβεν ἡ
κ' τῶ ἀνύφωνος ὕμνος ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ
σιωπῆσαι ἰγνάθ' ἀντιοχείας τῆς συρίας,
τρεῖς δὴ τῶ δποσόλ' Πέτρῳ ἐπίσκο-
πῳ, ὅς ἐτοῖς δποσόλοις αὐτοῖς σιωπῆσαι
ἔλεν, σπασίαν εἶδεν ἀγέλων, διὰ τῶν ἀνύ-
φωνων ὕμνων τὴν ἁγίαν τριάδα ὑμνῶντων,
καὶ τὸν πρὸς τῶ ὁράματ' τῇ ἐν ἀντιοχείᾳ
ἐκκλησίᾳ παρέδωκεν· ὅθεν ἐκ ἐν πασαις

Arianam hæresin compositos, alterna-
tim sibi respondentes canebant. Idque
majore noctis parte faciebant. Diluculo
vero easdem Antiphonas canentes, per
mediam urbem incedeabant, & extra
portas egressi, proficiscebantur ad lo-
cum in quo collectas celebrabant. Sed
quoniam contumeliosis verbis Ho-
mouianos carpere non cessabant: fre-
quenter enim inter canendum dice-
bant: ubinam sunt qui tria unam dicunt
esse potentiam; Joannes veritus ne quis
ex simplicioribus hujusmodi canticis ab
Ecclesia abstraheretur, quosdam ex
Catholica plebe quæ sub ipso erat, eis
opposuit, qui nocturnos perinde
Hymnos decantando, & Ariano-
rum circa hæc studium obscurarent,
& suos in professione rectæ fidei con-
firmarent. Hoc Joannis consilium,
specie quidem probum atque utile
fuit: verum seditiones ac pericula ex
eo evenēre. Nam quoniam Homou-
sianorum Hymni in nocturnis illis
precationibus majore apparatu cani vi-
debantur: cruces enim argenteæ à
Joanne erant excogitatæ, quæ cereas
faces accensas gestabant, Eudoxiā
Augustā sumptum ad hoc suppeditan-
te: Ariani numero abundantes, &
æmulatione succensi, ulcisci se & pu-
gnam ciere instituerunt. Etenim ex
dominatu illo quem paulo ante obti-
nuerant, ad hujusmodi certamina ad-
huc erant prompti, & adversarios fa-
cile contemnebant. Omni igitur
cunctatione abjecta, nocte quadam
prælium incunt. Et Briso quidem
eunuchus Augustæ, qui tum Hymno-
rum cantoribus erudiendis erat præpo-
situs, in fronte lapide percussus est.
Utriusque vero nonnulli ex populo cæsi
interierunt. Quibus rebus permotus
Imperator, interdixit Arianis, ne
deinceps Hymnos publice canerent.
Et hæc quidem tunc temporis gesta
sunt. Dicendum porro est, unde con-
suetudo illa Hymnos in Ecclesia alter-
nis canendi vicibus, initium sumpserit.
Ignatius Antiochiæ in Syria Episcopus,
post Apostolum Petrum ordine terti-
us, qui & cum Apostolis ipsis familia-
riter versatus est, vidit aliquando An-
gelos Hymnis alternatim decanta-
tis sanctam Trinitatem celebrantes;
& canendi rationem quam in illa
visione animadverterat, Ecclesiæ An-
tiocheni tradidit. Unde ista traditio

R r

ad omnes postea Ecclesias permanavit. A
Et hæc quidem de antiphonario hym-
norum cantu accepimus.

ταῖς ἐκκλησίαις αὐτὴ ἡ ἀρχιδόσις δὲ ἐδίδου
ἐδὲ μὴ ἐν ὁ αὐτῶν ἀνιψίων ὑμῶν γὰρ
γὰρ ἐστίν.

CAP. IX.

*De Monachus cognomento Longis : & quo-
modo Theophilus cum implacabiles inimi-
citas adversus Joannem eorum causâ sus-
cepisset, deponere illum conatus est.*

HAud multo post Monachi unâ cum
Dioscuro & ejus fratribus ex soli-
tudine profecti, Constantinopolim ve-
niunt. Aderat cum illis etiam Isido-
rus, olim quidem carissimus Theophi-
lo, tum vero inimicissimus ob hujusmo-
di causam. Petrus quidam fuit Alexan-
drinæ Ecclesiæ Archipresbyter. Huic in-
fensus cum esset Theophilus, Ecclesia
eum expellere statuit : eique hoc cri-
men objecit, quod mulierem quandam
sectæ Manichæam ad sacra mysteria ad-
misisset, antequam ab errore Mani-
chæorum eam abstraxisset. Sed cum
Petrus mulierem hanc sectæ suæ renun-
tiasse diceret, nec absq; sententia Theo-
phili susceptam fuisset, Theophilus tan-
quam calumnia appetitus graviter ex-
canduit. Affirmabat enim, ejus rei
se penitus ignarum fuisse. Petrus igitur
testem sibi advocavit Isidorum, quod
Episcopus non ignorasset id quod de
muliere factum fuerat. Verfabatur
Romæ tunc temporis Isidorus. Missus
enim fuerat à Theophilo ad Damalium
Romanæ urbis Episcopum, ut illum
cum Flaviano Antiocheni Episcopo
in gratiam reduceret. Quotquot enim
Meletio adhæserant, secernebant se à
Flaviano propter jusjurandum Flaviani,
sicut antea dixi. Roma itaque rever-
sus Isidorus, & à Petro ad testimoni-
um dicendum vocatus, mulierem Ma-
nichæam annuente Episcopo susceptam
fuisse affirmavit, ipsumque Episcopum
sacra mysteria ei præbuisse. Hinc ad
iram concitatus Theophilus, utrumque
Ecclesia ejecit. Hanc ob causam Isido-
rus quoq; unâ cum Dioscuro & fratribus
illius Constantinopolim venit, ut ea quæ
contra ipsos per vim & calumniam gesta
fuerant, coram ipso Imperatore & co-
ram Episcopo Joanne vincerentur.
Quibus cognitis, Ioannes viros quidem
illos honorifice excepit, & à precum

Κεφ. θ'.

Περὶ τῶν μακρῶν καὶ μὲν μοναχῶν, καὶ ὅπως δὲ αὐτοὶ
σπονδὴν ἔχοντες ὁ Θεόφιλος αὐτοὺς ἰωάννην ἐκκλησίαν
καθαίρειται τὸν ἰσίδωρον.

ΟΥκ εἰς μακρὸν οἱ δὲ τὸ ἐρήμῳ με-
νοῦν τὴν κωνσταντινέαν ἐρχο-
ντο αἱ δὲ διόσκοροι καὶ τοῖς αὐτοῖς ἀδελφοῖς τῶν
αὐτοῖς ἐκείνων, ὁ πάλαι Θεόφιλος
ἐπισκοπῶν φιλαίταις, τότε δὲ ἀπεχθὲς
ἐπὶ τὸν ἰσίδωρον, δι' αἰτίαν τοιαύτην Πέτρον
πρῶτον ἐπέευνε, ὅτι ἐν ἀλεξανδρείᾳ ἐκ-
κλησίᾳ αὐτὸς τὸν ἀπεχθὲς ἐκκλησίαν
Θεόφιλος, τὴν ἐκκλησίαν αὐτὸν ἐκείνην
νόσῃ ἐμὲν ἦν αὐτῶν καλὴν γενεῇ, ὡς αὐτῶν
γυναικαὶ μανιχαῖαν τὴν θρησκείαν, εἰς τα-
ραμυστήρια αὐτοῦ ἐξάμεν, καὶ αὐτῶν
ἐν τῇ μανιχαῖᾳ αἰρέσει δόξασαι αὐ-
τὴν ἐπεὶ ὁ Πέτρος ἐλέγε καὶ μετὰ τὴν
θρησκείαν τὴν γυναικα, καὶ μετὰ τὴν
Θεόφιλος δὲ δεχθαι αὐτήν, ἡ γυναικα ἐν
φιλοῦ, ὡς συκοφαντῶν, καὶ γὰρ ἐκείνη
γεγονὸς ἐλέγχετο ὅτι Πέτρος ἰσίδωρον ἐκ-
κλησίαν αὐτῶν, ὡς ἐκείνην ταῖς ταῖς
ναϊκὸς ὁ ἐπισκοπὸς ἐτυγχάνει καὶ αὐ-
τὸν καίρεν ἐν τῇ βασιλευσῇ ῥώμῃ δια-
κρίσει, ὡς ἐκείνην ἰσίδωρον, ὡς ἐκείνην
ἐκείνην τὸν ῥώμης ἐπισκοπὸν, ἐπὶ τῇ κα-
λῇ αὐτὸν πρὸς φλαειανὸν τὸν ἐπισκοπὸν
ἀντιοχέας διεκρίνοντο, καὶ οἱ μελέων αὐ-
τῶν πρὸς φλαειανὸν, διὰ τὸν ὅρκον, ὡς
ἐκείνην ἐπὶ τῇ ἐπανελθὼν τοῦ αὐ-
τῶν ῥώμης ὁ ἰσίδωρος καὶ αὐτῶν μαρτυρίαν αὐ-
τῶν Πέτρος κληθεὶς, ἐλέγχετο ὡς ἐκείνην
καὶ γὰρ γινώσκων ὁ ἐπισκοπὸς μετὰ τὴν
ἐκείνην αὐτὴν καὶ αὐτὸν ταῖς μυστήρια ὡς
ἐν αὐτῶν ὅτι ὁ Θεόφιλος, καὶ αὐτῶν
πρὸς ὅτι ἀπῆλθεν αὐτῶν αὐτῶν
σις γέγονε τὸ ἐκείνην αὐτῶν αὐτῶν
σκορὸν ἐλθεῖν ἐν τῇ κωνσταντίνῃ πόλει
ἀντὶ τῆς βασιλείας καὶ τῆς ἐπισκοπῆς
καὶ τὰ κατὰ αὐτῶν ἐκδοκῶν μαρτυρία
σεται μαθὼν δὲ ταῦτα ὁ ἰωάννης, ἐν
μὴ μὴ ἦγε ἐκείνην ἀνδρας καὶ τῶν